

Врятувала

Євген Дудар

Сталося це зовсім несподівано. Тихим березневим вечором я прогулювався алеєю парку. У свої плескаті груди втягував якомога більше весняного повітря. Думав про те, що сьогодні, на свято жінок, приємно було б якійсь жінці чимось прислужитися. Ось, припустимо, якби до дівчини причепився хуліган. А я тут як тут. Сказав би: "Геть, покидьку! Не смій чіпати кращу і слабшу половину нашого суспільства!"

Вона мені дякує. А я скромно: "На моєму місці так вчинив би кожен мужчина!"

Вона каже: "Ви справжній лицар". І цілує мене...

Раптом роздуми мої перервав гундосий голос:

— Ей! Геркулес! Ану зніми свої "куранти" і віддай дяді!

Я сполохано підвів очі. Мені заступив дорогу в півтора раза вищий і трохи ширший за мене тип. На червоній його пиці шрами виписана вся біографія.

Мене кинуло в холодний піт. Я пропищав:

— Мі-лі-ці-я!..

Тип навіть не здригнувся.

І тут сталося несподіване. Підійшла така собі кругленька симпатична дівчина у формі лейтенанта міліції. Тип не встиг оглянутись, як лежав на землі. Тоді так само блискавично зірвався і помчав геть.

Я стояв приголомшений. Щось намагався сказати.

Дівчина запитала:

— Може, хоч слово скажете?

Я озирнувся перелякано на всі боки.

— Скажу, коли прийду трохи до тями...

Дівчина взяла мене під руку. Мовила:

— Та не тремтіть так. Він уже сюди не повернеться.

Коли ми вийшли з парку, вона пожартувала:

— Ось, бачите, вийшло, як у тій пісні: "Виведь мене, козаченьку, з гаю..."

Тут я вже трохи посміливішав:

— Дякую! Ви справжній лицар!.. Вітаю вас із святом жінки!.. Я... Хотів би вам чимось віддячити... Ну, хоча б запросити вас у кіно... Звуть мене Вітя?.. Ви мене не бійтеся...

Вона посміхнулася:

Дякую за поздоровлення. А мене звуть Катрусею... Якщо ви самі боїтеся йти у кіно, то я можу за компанію...

Відтоді ми зустрічалися. А рівно через рік, на Восьме березня, всі мешканці нашого будинку переполюшилися.

І з квартири в квартиру передавалося:

— Бачили? Отой Вавриків щось накоїв. Сьогодні три міліцейські машини за ним

приїхали. І всі "Волги". Певне, одразу в тюрму повезли...

Катрусю й мене того дня везли не в тюрму, а в Палац одруження.

Відтоді я переконаний, що жіночий день і чоловікам може принести щастя.